

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.599 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2008 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 4 februari 2008 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 2 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 16.778 van 30 september 2008 wordt aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 20 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Op 30/09/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van het bevel niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekster en omdat zij op basis van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten afleveren.

Er dient te worden vastgesteld dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 2 juni 2008 de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Tegen deze beslissing ging verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 16.778 van 30 september 2008 eveneens oordeelde dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster dienden te worden geweigerd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster noch als vluchteling is erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster dus geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Verzoekster is in het verzoekschrift de mening toegedaan dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM),

omdat verzoekster een probleem zal hebben met de personen die haar en haar echtgenoot eerder bedreigden en trachtten te doden, en omdat twee van haar drie kinderen opgenomen werden in het ziekenhuis met tuberculose.

In het arrest nr. 16.778 van 30 september 2008 verwijst de Raad naar het arrest nr. 16.777 inzake de echtgenoot van verzoekster, aangezien verzoekster geen eigen asielmotieven aanvoert naast die van haar echtgenoot. In het arrest inzake de echtgenoot wordt gesteld dat hij met zijn verwijzing naar het reisadvies van het minister van Buitenlandse Zaken niet aantoont dat er in Macedonië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat de Raad hiertoe evenmin over enige aanwijzing beschikt, en dat, omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, hij niet langer kan steunen op de elementen van zijn asielrelaas om aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst een risico loopt.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In het verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot de vaststelling dat zij *"bij een terugkeer (...) –onafgezien van het gevaar dat in Macedonië nog steeds bestaat- onmiskenbaar een probleem (zal) hebben met de personen die hen eerder bedreigden en trachtten hen te doden"*. Met deze uiteenzetting brengt verzoekster geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter adstruering van deze kritiek. In het arrest van de Raad werd immers de persoonlijke situatie van de echtgenoot van verzoekster onderzocht. Met de beknopte uiteenzetting in het verzoekschrift toont verzoekster niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Wat de gezondheidstoestand van de kinderen betreft, wordt vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster de verwerende partij hiervan op de hoogte heeft gebracht. Daarnaast wordt de bewering van verzoekster in het verzoekschrift niet gestaafd met concrete gegevens, verzoekster verwijst niet naar medische attesten en voegt er geen toe aan haar verzoekschrift. Verzoekster zet evenmin uiteen in welke mate de aandoening al dan niet behandeld zou kunnen worden in haar land van herkomst. De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat diegene die dit inroept, doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Dit is in casu niet het geval. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij en haar echtgenoot op 3 november 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend, onder andere op basis van de medische problematiek van hun zoon. Deze aanvraag dateert van na de bestreden beslissing, zodat dit element geen afbreuk doet aan wat hier gesteld wordt.

Het betoog van verzoekster doet geen afbreuk aan hetgeen gesteld wordt in punt 2.1. van dit arrest.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.